

ας παίζουμε... 'Αλλά σου τὸ λέω, δὲν θὰ μείνω παραπάνω ἀπὸ ἓνα τεταρτο, εἰκοσι λεπτά.

'Αλλά τὰ εἰκοσι λεπτά γίνανε σαράντα, τὰ σαράντα ὧρα, ἡ ὧρα ὧρες καὶ ἡ ὧρες ὄλο τὸ πρωὶ καὶ ὀλόκληρο τ' ἀπόγευμα. Γλυκάτῃς στὴν ἀρχὴ ὁ Δημητράκης, μὰ ἔπειτα τὸν πήρε ὁ ε' Ὁξ' ἀπὸ δῶ!...

«Λίγο ἀκόμα, νὰ βγάλω τὰ χαμένα», σκεφτόταν.
'Αλλά τὰ χαμένα ὄχι μοναχὰ δὲν ἔδωκαν, ἀλλὰ τραβοῦσαν κ' ἄλλα...

'Η καμπάνες χτυποῦσαν ἐσπερινό. Στὰ μαγαζιά ἀνάφανε τὰ φῶτα, μεγάλοι περὶ τραγουδιστῆδες μὲ ντέφρα καὶ καρδία μὲ χρωματιστὰ χαρτιά, γουρῖζανε στὰ καφενεῖα:

... πάλιν ε' ἀκούσατ' ἀρχοντες
πάλιν νὰ σᾶς εἰποῦμεν,
ὅτι καὶ αἴθριον ἐστὶν
ἀνάγκη νὰ χαροῦμεν...

'Αλλά οἱ «ἀρχοντες» δὲν ἀκούγανε διόλου. Σκυμμένοι σὸ χαρτί, λησιμόνησαν τὸν ἄλλον κόσμο. Ἀφοσιωμένοι σὸ παιχνίδι, μὰ προσέλευσι μονάχα προσδοκοῦσαν, πὺ ἐνδοφρέουσαν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τ' Ἀη-Βασίλη. Τοῦ οἴγῃ ἡ τοῦ φάνη, ἡ καθε τῆς τράπουλας χαρτιοῦ, πὺ θὰ ἐρχόταν κοῖτος. Καταποντιστήκανε περὶ μέρα σὸ τοῦ παιχνιδιῦ τὸ πάθος!... Νύχτα ἡ ἡμέρα ἦταν ἔξω, κλείσανε τὰ μαγαζιά, περιμέναν στὰ σπῆτια, φρόσκασε τὸ προζῆμα τῆς Δημητράκας, δὲν πῆγανε τὰ ψῆνια γιὰ νὰ μαγειρέψῃ, ἔμπερῶν' ἡ γιορτῆ, χωρὶς ψωμὶ σὸ σπῆτι, κανένας δὲν τὸ σὺλλογίστηκε!...

Κάποια ὧρα ὁ καφετζῆς προσέφερε κοινὰ κ' ἓνα κομματάκι λάχανο.

Θαλασσομῆνοι οἱ παίχτες, μόλις τὸ πρόσεξαν.
— 'Υγειές κ' εὐτυχίες τὸ Νέον Ἔτος! εἶπε ἐκεῖνος μὲ ἐπισημη φωνή.

Οἱ παίχτες τὸν κῆτταξαν, μὲ τὰ μάτια τους θολά.
— Χτυποῦσαν πρὸ ὀλίγου δώδεκα. Μπήκαμε σὸ νεο χρόνο!... Ἐναντε ὁ καφετζῆς.

— Ὁ, ἔτσι!... Καὶ τοῦ χρόνου καὶ καλὰ διάφορα νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς!...

Καὶ ἔξαντεσαν πάλι σὸ παιχνίδι!...

Θὰ ἦταν τρεῖς ἡ ὧρα πρωινῆ, ὅταν ὁ κύριος Δημήτρης εἶδε διὰ σὴν τρέπη δὲν τοῦ ἔμειναν παρὰ τρεῖς δεκάρες ἀπὸ ἀλουμίνο.

Τότε συνήλθε λίγο, κῆτταξε τριγύρω του, ἔτριψε τὰ μάτια του καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο... Νύχτα καὶ σκοτιάει σὸ τοῦ δρόμου καὶ παντοῦ. Ἀπάνω ὁ οὐρανὸς γεμάτος ἀστρα, σὸν νὰ ἔβρεχε χρυσὰ νομίσματα σὴ γῆ.

Ὁ κύριος Δημητράκης ἔβαλε τὰ χέρια του σὴς τσέπες του. Ὅμοιες ἰδεαιάνες! Τότε συνήλθε, κατάλαβε καὶ ἔλαλησκη...

— Τὴ ὧρα εἶνε; Σήμερως Πρωτοχρονιά!... Καὶ τὰ ψῆνια;... Ἡ Εὐπραξία;... Ἡ μαγιά, ἡ βασιλεύαττα, ε' αἰγὰ, τὰ λεμόνια, τὰ πορτοκάλια;...

Ἐπὶ αὐτὰ, γιὰ μὰ στιγμή, τοῦ φάνηκε πῶς μαζευτήκανε κ' ἄρχισαν νὰ χορεύουν τόσο γρήγορὰ τριγύρω του, πὺ τὸν ἔπασσε ζάλη.

Παραπατώντας ἔτριψε σὸ σπῆτι του... Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοικτῆ, τὰ φῶτα ἦσαν σβυστά, σὸ τῆσα βρισκόταν ἡ χῆτρα μὲ τὸ προζῆμα, προσκομμένο καὶ ξεχειλισμένο σὸ πλάκακια τῆς κουζίνας. Ἡ παρασιὰ σβυσμένη, τὸ κελλάρι ἀδειανό, καὶ σὸ μὰ γωνιά ὁ γάτος τοῦ σπιτιοῦ ἔτριψε τὸ κῆρας!...

Ζήτησε τὴ γυναῖκα του.
Ἄσκη σὸ κρεββάτι τῆς, ὄρη, ἀμ'λητη καὶ ἀποκαωμένη, καθότανε σκυφτῆ καὶ σουρουβιασμένη. Τὸν κῆτταξε χωρὶς νὰ τοῦ μιλῆσῃ.

— Γιὰ τὴν καλὴ χρονιά, τῆς εἶπε, παρασῆρῃ-κα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω...

Ἐκεῖνη πάλι δὲν τοῦ μίλησε.
— Ἐκεῖνος ὁ ε' Ὁξ' ἀπὸ δῶδ' ὁ χαρτοπαίχτης, πὺ ἦτανε ταμῆας σὸ Ἄγρινο, μὲ παρῆσυρε. Κάθισε σὸν μπαγκο... Μοῦ ἔκανε σκαλέττες, μὲ ξετίναξε... Δὲν μοῦμεινε πεντάρα!...

— Καὶ τὰ ψῆνια; ρώτησε τέλος ἡ γυναῖκα του.
— Τίποτα!... Πεντάρα!...

— Καὶ τώρα, τί θὰ κάνουμε, χρονιάρα μέρα;...
— Ἔρω τί θὰ κάνω τώρα.

Καὶ λησιῶσε σὸν κομμό, τὸν ἀνοῖξε κ' ἔβγαλε ἓνα Μαυροβουνώτικο περιστροφρο, πὺ ἀναπαύονταν ἐκεῖ ἀπὸ καιροὺς καὶ χρόνια.

— Τί θὰ κάνης; πὺν ρώτησε ταραγμένη ἡ Εὐπραξία.
— Θὰ πάω νὰ...

Ἡ γυναῖκα του τὸν ἔπασσε.
— Θὰ πᾶς νὰ παίξῃς τὸ ποστόλι;
— Θὰ πάω νὰ τὸν σκοτώσω. Χρονιάρα μέρα, μὲ ἄφησε χωρὶς ψωμὶ... Χωρὶς γλυκό, χωρὶς φαί... Θὰ πάω νὰ τὸν σκοτώσω.

— Ἄφησε, ἀντρα μου, νὰ μὴν... τὸ χάσῃς κ' αὐτό.
Ἐκεῖνη τὴ στιγμή χτυποῦσαν ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν, καλῶντας τοὺς Χριστιανούς σὸν δρόμο.

— Πεινᾶς; τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του.
— Πολύ. Μὰ τί θὰ γίνουμε, πὺ σήμερα

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Τὴ μεγαλειότερη εἰσαγωγὴ Γαλλικῆς σαμπάνιας κάνει ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἀμερικὴ, ἡ Γερμανία, αἱ Ἰνδία καὶ τὸ Βέλγιον.

— Στὴν περιφέρεια τῆς Σποκάν, τῆς πολιτείας τοῦ Οὐάσιγκτον, παράγεται ἓνα εἶδος γλυκοκατάτας, πὺ ἡ καθεμὰ ζυγίζει ὡς 850 γρῆμμάρια.

— Στὴν ἐπαρχία Τόσα τῆς Ἰαπωνίας — κοντὰ σὴν Ὀσάκα — βρίσκονται οἱ θαυμασιώτεροι πετεινοὶ τοῦ κόσμου.

— Τὸ φτέρωμά τους εἶνε ποικιλόχρωμο σὸν τῶν παγωνιῶν καὶ ἡ οὐρά τους ἔχει μῆκος 6—7 μέτρων.

— Ὑπάρχουν ἐν ὄλω 105 εἶδη μενεξέδων.

— Τὸ γίαισμ φτεῦται τὸ φθινόπωρο καὶ θέλει πολὺ χῶμα.

— Ἡ γυαπωνέζικη καμέλια θέλει πολὺν ἀέρα καὶ ἀπαιτεῖ συχνὸ πότισμα.

— Τὰ λεμόνια μποροῦν νὰ διατηρηθοῦν μέσα σὸ τοῦ νερο φρεσκοτάτα ἐπὶ πολλὰς μέρες.

— Ἡ δῶλια φτεῦται τὸν Ἀπρίλη καὶ ξαναφτεῦται τὸν Μᾶη.

— Κάποιος περιφρῆμος γιαιτρός ἐπρότεινε 6 ὧρες ἔπνο γιὰ τοὺς ἄντρες, 7 γιὰ τῆς γυναῖκες καὶ 8 γιὰ τοὺς... τρελλούς!

— Ποτὲ μὴν κοιμᾶστε ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ τὸ φαγητό.

— Γιὰ νὰ διατηρῆστε τὴν ἀνθηρότητα τοῦ δερματός σας, ἀποφεύγετε τοὺς υπερβολικοὺς κάτους, τῆς αὐτνῆς, τὰ ζεστὰ φαγιά, τὰ ἀλμυρὰ καὶ τὰ ψυρῖα.

— Ἐχει ἀποδειχθεῖ ὅτι τὸ σκόρδο εἶνε προφυλακτικὸ κατὰ τῶν ἐπιδημιῶν καὶ ἰδίως τῆς χολέρας.

— Τὸ πὺ δυναμωτικὸ φάρμακο γιὰ κάθε ὄργανισμ εἶνε νὰ πίνουμε κάθε πρωὶ ἓνα ποτήρι νερο, μέσα σὸ τοῦ οἴγῃ ἔξαμε λίγα καφρῖα καὶ τ' ἀφήσαμε νὰ σκουριῶσουν.

— Ὅταν χαιρετᾶτε ἀνατέρους, ἴσους καὶ τοὺς πολὺ οἰκειούς σας μπορεῖτε νὰ τοὺς χαιρετᾶτε μὲ μὰ ἀπλῆ κλίσι τῆς κερῶλης.

— Ὁ χαιρετισμὸς, ὁ ὁποῖος γίνεται μὲ ἓνα ἄλλο ἀγγίγμα τοῦ κατέλλου μὲ τὸ χέρι, δὲν θεωρεῖται καὶ τόσο ἀνεγκινός.

— Ὅποιος περνᾶει κάτω ἀπὸ ἓνα παράθυρο, πρέπει νὰ χαιρετίσῃ πρώτος ἐκεῖνους πὺναι ἀπάνω.

— Τῆς γυναῖκες πρέπει νὰ τῆς χαιρετᾶτε πάντα, ὅπουδήποτε κ' ἂν τῆς βρῖσκετε, εἶτε μόνες τῶν, εἶτε συνοδευόμενες ἀπὸ γνωστὸ ἢ ἀγνωστο σὸ σᾶς πρόσωπο.

— Τὰ σεβαστὰ πρόσωπα καὶ τῆς γυναῖκες νὰ τῆς χαιρετᾶτε ἀποκαλυπόμενοι διω-τρία βήματα πρὶν φτάσετε κοντὰ τους.

— Ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ πλησιᾶσῃ πρώτῃ καὶ νὰ χαιρετᾶ μὲ μεγάλου ἐνδιαφέρον ἓναν ἄντρα. Πρὸ μόνον ἂν τῆς εἶνε πολὺ οἰκειός ἢ ἐπίσημο πρόσωπο.

— Μὰ κυρία χαιρετᾶει πρώτῃ, ἂν ἐκεῖνος πὺ συναντᾶ εἶνε νεώτερός τῆς ἢ κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, σ' ὅπου φύλο κ' ἂν ἄντηκε.

— Στὸ δρόμο χαιρετᾶ κανεῖς ἀπὸ κοντὰ μόνον στενοὺς συγγενεῖς, μὲ τοὺς ὁποῖους μπορεῖ καὶ ν' ἀλλάσῃ μερὰ λόγια.

— Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ σταματᾶ κανεῖς σὸ δρόμο ἔξενους καὶ μάλιστα χαιρες.

— Ἡ χαιρες χαιρετιοῦνται μεταξὺ τους σὸ δρόμο μὲ ἀπλῆ κλίσι τῆς κερῶλης, μὲ σφιζίμο τοῦ χερσοῦ, ποτὲ δμως μὲ ἀγκυλιάσματα καὶ φιλιὰ.

— Ὅταν χαιρετᾶει κανεῖς, δὲν πρέπει νὰ δῖνη μόνον τὴν ἀκρη τοῦ χερσοῦ του, γιὰτὶ αὐτὸ ἰποτελεῖ ἐνδειξε ἀδιαφορίας ἢ περιφρονησεως.

— Μὴν κοιμᾶστε ποτὲ ἐπάνω σὸ κάθισμα ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι σας σὸ χέρι.

εἶνε ὄλα κλειστὰ καὶ χῆρῖματα δὲν ἔχουμε διόλου!...
— Ἐλα νὰ πάμε σὴν ἐκκλησία...
— Γιατί;
— Νὰ πάρουμε νὰ φᾶμε λίγο ἀντίδωρο, νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς Πρωτοχρονιά ἐφέτος!...

Ἡ καμπάνες χτυποῦσαν, χτυποῦσαν σὴς ἐκκλησιῶς καλῶντας ἀπιστοὺς καὶ πιστοὺς, κερδισμένους καὶ χαμένους τῆς Πρωτοχρονιάς, νηστικοὺς καὶ χορτασμένους...

Πῆγαν σὴν ἐκκλησία τῆς γειτονιάς τους.
Ὁ κύριος Δημήτρης πῆρε τρεῖς φορὲς ἀντίδωρο κ' ἄλλες τόσες ἡ Εὐπραξία.

Ἦταν τὸ πρόγευμα, τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνο τους.
Ἡ Πρωτοχρονιά αὐτῆ ἦταν ἡ πὺ ἀμαρτωλῆ πὺ ἔκανε ὁ κύριος Δημήτρης ὡς σὺγγενούς καὶ ἡ πὺ ἀγνή πὺ ἔκανε ὡς Χριστιανός... Ἄλλοτε δμως δὲν τὸ ξανακάνει!...

Καὶ τοῦ χρόνου!
ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

Λίγο ἔλειπε νὰ γίνον «Καργαγκακάδες»!...

Πῆρε τρεῖς φορὲς ἀντίδωρο...

Ἄγνη Πρωτοχρονιά!